

и възстановяваше тръгването на Ася, отново го виждаше. Той се шегуваше. Бъха си казали сериозното. Тя знаеше, че той отива, за да се хвърли презъ тая нощъ въ една тежка и неравна борба. Може би, нѣмаше да се върне. Тѣ приказваха върху всичко и бъха решили, че другъ пжтъ нѣма: тя съ плахия възторгъ на влюбена, мжжътъ съ съзнанието на борецъ. И когато тръгваше, оставаше да се пошегуватъ. Страшното бѣ изчезнало въ думитѣ.

Сега споменътъ за раздѣлата я тревожеше. Пустата кжща и тая шапка на закачалката направиха очитѣ ѝ да погледнатъ далече. Мигътъ на раздѣлата избѣга назадъ, сякашъ не е билъ преди четири часа, сякашъ тя не бѣше съ мжжа си отъ ново само преди нѣколко минути. Стори ѝ се, че се връща отъ погребение. Мъртвецътъ е заровенъ, тя влиза въ дома, дето той е живѣлъ и вижда единъ неговъ предметъ.

Устнитѣ ѝ затрепераха отъ внезапенъ плачъ— безъ сълзи, безъ гласъ. Хвърли се къмъ едната врата и влѣзе въ спалнята.

Тѣ бъха женени само отъ нѣколко месеца. На масичката до леглото на Ася имаше цвѣтя. На пода върху малко килимче бѣха сложени неговитѣ пантофи съ бродерия. Никой не знаеше, че тя сама бѣ приготвила материята за тѣхъ. Спалнята бѣше въ сини тапети, а кристалиновитѣ завеси, балдахина на позлатения корнизъ, покривкитѣ върху леглата, сияеха въ снѣжна бѣлина. Никой не знаеше, че тя отъ месеци преди сватбата денонощно си бодѣше